

Plač nad Jeruzalemom

Ťažko je byť človeku samotnému. Človek potrebuje človeka. Potrebuje ho najmä vtedy, keď má kríž, keď nevládze, vtedy keď padá a nemá ho kto zodvihnúť... Vtedy, keď je v núdzi a v biede... Keď je odvrhnutý a znevážený, alebo ponížený, či vysmievaný. Práve, keď najviac niekoho potrebujeme, vtedy nás ľudia najčastejšie zrádzajú, nechávajú, či opúšťajú. Možno sme prežili takéto chvíle, alebo si vieme predstaviť tých, o ktorých si myslíme, že by nám pomohli v takejto chvíli.

Náš Pán Ježiš Kristus prichádza do Jeruzalema na osliatku. Prichádza ako kráľ. „Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosanna synovi Dávidovmu!“ – tak mu volajú na slávu a prestierajú pred neho svoje plášte a olivové ratolesti... Chcú mu prejavíť úctu a slávu, lebo Nebeský Otec to tak chcel. Chcel, aby sme všetci vedeli, že je tu jeho Syn Ježiš Kristus, ktorý zoberie kríž na svoje plecica. Kríž trestu za hriech, ktorý by som mal niesť ja alebo ty. Kríž spôsobený hriechom a zlobou. A je tu ako kráľ, ktorý prišiel, aby mi pomáhal niesť a uľahčoval i tie moje kríže každého dňa. „Viem, že ma nechcete za kráľa, som vám primálny, nezodpovedám vašim predstavám a očakávaniam. Nikdy som nešermoval mečom a namiesto kráľovskej koruny poniesiem korunu z trnia. Prichádzam na osliatku ponížený a chudobný, aby ste vedeli koho kráľom som. Som kráľom chudobných, chudobných duchom a ponížených srdcom.“ Pán Ježiš prichádza, aby pomohol človeku, aby zomrel za neho a pomohol mu niesť kríž. Vstupuje do mesta a pritom plače. Evanjelista Lukáš to zdôrazňuje, že plakal nahlas. Zvláštny kráľ, veď poddaní ho slávnostne vítajú a keď má mesto na dohľad plače nad ním. Prečo, pýtame sa. Prichádza ako nepochopený a mnohými neuznaný. Zdá sa, že ho nechápu a nepotrebujú. Chce liečiť chorých a oni ho presvedčujú, že sú zdraví. Chce pomôcť, ale mu neveria. Spoliehajú sa na seba, na iných, na šťastie a na všeličo možné. On stojí pred nimi bezmocný. Nemôže im pomôcť, hoci má všetky lieky. Toto ho sužuje a zarmucuje. Na prvý pohľad nevyzerá ako kráľ, ale zadívajme sa hlbšie do jeho tváre. Je skutočným kráľom, ale len tých, ktorí mu uveria a nechajú sa ním uzdraviť a viesť. Je kráľom, veď celé ohlasovanie blahozvesti je preniknuté slovami „Božie kráľovstvo sa priblížilo.“ Kráľovstvo nemôže byť bez kráľa, on je tým kráľom, ktorého teraz vítajú s palmovými ratolestami a kričia mu na slávu. Chcel byť svetlom pre blúdiacich, nádejou pre zúfajúcich, láskou pre ponížených, chudobných a trpiacich... chce dať život ľuďom, ktorí ho stratili a strácajú, ale nik ho nepýta. Ide teda do mesta zamyslený nad tým, či pochopia a príjmu jeho utrpenie a pýta sa: „Čo môžem urobiť pre teba ľud môj? Čo môžem urobiť pre teba trpiaci človek? Ako ti dokázať moju lásku, múdrosť i schopnosť dať život a vyliečiť ťa?“ Ako človek najväčší dôkaz mojej lásky bude moja smrť. Viac už človek nemôže dať ako svoj život. Ako Boh však vstane zmŕtvych a dokážem, že mi možno veriť a že mám schopnosť kriesiť mŕtvych, liečiť chorých a vrátiť človeku šťastie. Obeta, ktorú prinášam sa stane najväčším skutkom lásky a najväčším dôkazom, že mi možno veriť. Pán Ježiš vidí dopredu, vie čo sa bude diať po jeho smrti a zmŕtvychvstaní. Preživa to všetko už teraz. Jeho nezaujímajú domy Jeruzalema, ale tí, ktorí v nich bývajú a ktorí odjakživa zabíjali prorokov, ktorých im Boh poslal. Urobia tak aj s ním, hoci sú mu bratmi, ktorých tak veľmi miluje. Koľkokrát ich chcel zhromaždiť pod svoje krídla a oni nechceli. A toto je posledná príležitosť, ktorá by im mohla poslúžiť, aby našli pokoj i spásu. Nikdy ešte nemal Izrael takú veľkú milosť, takú blízku Božiu pomoc ako teraz. Ale príde nepriateľ, obklúči mesto a nezostane z neho kameň na kameni. Nikto neprežival biedu svojho národa tak, ako tento zneuctený kráľ.

Vnímame a pozorujeme bolesť a plač nášho Pána, ktorý vstupuje do Jeruzalema, aby za nás priniesol obeť. Plače nad tými, ktorým chcel pomôcť, ale oni ho nepochopili, neprijali a neuverili mu. Mal moc odvrátiť zlo, dať im život, zbaviť ich bolesti a utrpenia a chcel iba jedno, aby mu uverili, ale okolo neho zostalo iba maličké stádo jemu verných, ale aj tí sa v osudnej chvíli rozprchli. Zostáva už iba dôkaz jeho lásky a moci na kríži a v zmŕtvychvstaní. Kto mu uverí v jeho lásku a moc, tomu pomôže, toho urobí účastným na všetkých dobrách, na radosti svojho kráľovstva.

Kiežby sme patrili medzi tých, ktorí veria v jeho lásku i v jeho moc a nechajú sa ním uzdraviť, viesť a On je ich kráľom a pánom.

Ján Kováčik

Veľký piatok

*Na Veľký piatok ustrnie aj hora,
jej vzdychy stíchnu v šumení
tichého vánku - sťa trúchlivý
chorál;
ten však bez svetla nápev nezmení.*

*V tom tichu hory aj ty cítiš smútok,
no treba veriť nádeji,
že priazeň vesny tvorí mocné puto,
čo zavedie ťa v svetlosť alejí.*

*V aleji svetla - lúča z Božej dlane –
premkne ťa radosť vzkriesenia,
že zahlaholia veľkonočné zvony.*

*Chorály smútku, ťarchou doby
dané,
zmiznú aj u tých, čo ich necenia;
veľkonočný zvon svetla všetkým
zvoní...*

Potopa, ktorá očisťovala

Z dejín spásy poznáme udalosti o potope sveta. A sú známe i udalosti, ktoré sa udiali potom. Máme ich opísané v Knihe Genezis. Boh uzavrel zmluvu s Noemom, s jeho potomstvom, aj s každou živou bytosťou a prisľúbil, že už nikdy nebude potopa, ktorá by spustošila zem.

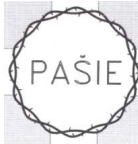
A predsa prišla ešte jedna potopa sveta a podľahol aj starý Noe so svojím potomstvom. No nebola to potopa, ktorá by pustošila, ale potopa, ktorá očisťovala. Utrpenie nášho Pána Ježiša Krista, ktoré máme v týchto dňoch pred očami, nám o nej hovorí. Vtedy, keď jeho bolesť vrcholila, keď bol dokonale pribitý a znehybnený na kríži, vtedy, keď sa zdalo, že moc zloby a nenávisťi vrcholí a neexistuje nič, čo by mohlo zlo zastaviť, vtedy, keď nášmu Pánovi vojak kopijou prerazil bok, vtedy z neho vyšla krv a voda a práve vtedy z neho vyšla aj nekončená moc vykupiteľskej lásky, ktorá spôsobila novú potopu sveta. Utopili sa v nej všetci ľudia. Z Kristovho prebodnutého boku vyšla krv a voda, ale v ňom pramenia aj sviatosti Cirkvi. Zlo triumfovalo, avšak láska je mocnejšia ako smrť. Kristova vykupiteľská láska nerobí rozdiely. Pán nám nehovorí: Za teba som trpel a zomrel, ale za teba už nie. Všetkých zahŕňa do tejto lásky, všetko je „pod vodou“ nikto nemôže „ostať suchý“, ani keby chcel. Všetci sme vykúpení Kristovou krvou a dobré je ponoriť sa do tejto potopy Božieho milosrdenstva.

Stávame sa však svedkami toho, ako sa dejú opačné veci. Ľudia si začínajú budovať moderné koráby svojej sebestačnosti, pýchy, sebavedomia, ľahostajnosti. Sú dosť dlhé, široké i vysoké. Nasadajú na ne so svojimi psami i mačkami a s pohrdaním pozerajú na tých, ktorí sa spoliehajú na Božie milosrdenstvo. Áno. Kristus všetkých zaplavil svojou láskou, ale nemusíme v nej ostať ponorení. Môžeme sa „otriasť“, vymaniť. Pán Ježiš to vedel, preto nás prosil: Zostaňte v mojej láske. Škoda, že niektorí ho nechcú počuť. Medzi naším vykúpením a spasením je totiž rozdiel. Vykúpení sme boli všetci a nemuseli sme ani prstom pohnúť. Ak však chceme byť spasení, ak sa chceme dostať do neba, musíme sa hýbať. Sv. Augustín pripomína: Ten, čo ťa stvoril bez teba (a môžeme povedať aj vykúpil bez teba), nespasí ťa bez teba. Nestavajme moderné koráby, nespoliehajme sa

iba na seba. Radšej sa ponorme do vôd Božieho milosrdenstva a plávajme smerom k nášmu Otcovi.

MARIÁN BUBLINEC

V stredu 12.apríla počas sv.omše o 17.00 hod. bude udeľovanie sviatosti pomazania nemocných ťažšie chorým a starým ľuďom nad 60 rokov

Pašie na Kvetnú nedeľu podľa sv. Marka Mk 15,1-39

Pašie na Veľký piatok podľa sv. Jána Jn 18,1-40 a 19,1-42

Sväté omše vo Veľkom týždni

10.VI. pondelok

18.00 za pokoj duše

11.VI. utorok

18.00 +na úmysel ordinára

12.IV. streda

17.00 + František Lenkhard a manž.Mária

13.IV. Zelený Štvrtok

18.00 + za farníkov

14.IV. Veľký Piatok

9.00 Pobožnosť Krížovej cesta od kaplnky sv.Anny

15.00 Slávenie Utrpenia a smrti Pána

15.IV. Biela Sobota

8.00 Vystavenie Najsv.Sviatosti Oltárnej nad Božím hrobom

18.00 Veľkonočná vigília – za dobrodincov(fundačná) a procesia na oslavu Vzkrieseného Pána

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

16.IV. Veľkonočná nedeľa Pánovho Zmŕtvychvstania

8.00 za farníkov

9.15 + Mária Bilčíková

Liturgický kalendár

10.IV. pondelok sv.Nikodém, sv.Rupert, biskup

11.IV. utorok bl. Renáta, mučenica

12.IV.streda sv.Ludolf, biskup, mučeník

13.IV. štvrtok sv.Ján Klimak, opát

14.IV. piatok sv.Benjamín, diakon, mučeník

15.IV. sobota sv.Hugo, biskup

Program Veľkého týždňa

Veľký týždeň

- nás privádza ku vrcholu nášho kresťanského tajomstva. Pán Ježiš, Boží Syn, ktorý sa stal človekom slávi poslednú večeru s učeníkmi, na druhý deň je ukrižovaný a vstáva z mŕtvych.

Kvetná nedeľa

Svätoštvrtý vchod Ježišov do Jeruzalema.

- čiže Nedeľa utrpenia Pána je deň, v ktorý si pripomínáme ako Pán Ježiš vstúpil do Jeruzalema na osliatku. Vtedy ľudia nadšene kričali: „Hosana.“ A takto by sme v duchu viery mali kričať aj my. Privítať nášho Pána, ktorý nás prichádza vykúpiť. Bez Jeho obety by sme boli navždy stratení, ale toto vykúpenie má pre nás obrovskú hodnotu. Boh

nám odpúšťa hriechy aj vinu a dáva nám nový život. „Potrebujem aj ja vykúpenie, odpustenie hriechov? V čom cítim svoju najväčšiu vinu?”

Veľkonočné Trojdnie

Zelený štvrtok

V tento deň si pripomínáme 3 dôležité veci pre našu spásu:

1. Pán Ježiš umýva apoštolom nohy a dáva nám príkaz: “Milujte sa navzájom ako som ja miloval vás.” Aká to láska má byť? Taká akú mal Pán Ježiš voči nám. To znamená obetavá, pokorná, nezištná.

2. Ustanovenie Eucharistie – keď Pán Ježiš hovorí slová „toto je moje telo, toto je moja krv.“

3. Ustanovenia sviatosti kňazstva.

Pri večernej sv. omši, počas chválospevu zvoní zvon, potom sa do Veľkonočnej vigílie odmlčia. Po modlitbe po prijímaní sa prenesie Oltárna sviatosť do bočného oltára a zaspieva sa Pange lingua a Tantum ergo (317 JKS). Nakoniec sa obnažia oltáre.

Veľký piatok

Je to jediný deň cez rok, kedy sa neslúži sv. omša na celom svete – ide len o obrady.

Prežívame **utrpenie Pána Ježiša**. Rozjímame nad jeho odsúdením, nad jeho smrťou na kríži. Preto tento deň je dňom pôstu, aby sme aj my prežívali aspoň ... jednu stotinu ... z jeho ozajstného utrpenia.

Ježiš Kristus vydýchol o tretej hodine popoludní. Aj my o tejto hodine začneme „trpieť” spolu s ním.

Kňaz v červenom prichádza spolu s miništrantmi pred prázdny svätostánok a spoločne si **líhajú na zem** na znak pokory a ako poďakovanie za obetu Ježiša Krista. Ako bezmocní v prach padáme a túžime po vykúpení – Boha prosíme o našu spásu.

Nasledujú 2 čítania, ktoré vyjadrujú tajomstvo tohto dňa a pašie o umučení a smrti nášho Pána Ježiša podľa sv. Jána (Jn 18,1-40 a 19,1-42)

Po **krátkej homílii** nasledujú prosby, ktoré sú slávnostnejšie ako kedykoľvek inokedy. Prednesieme **desať prosieb**. Pred každou prosbou prednesie kňaz úmysel modlitby a vyzve nás, aby sme si pokľakli. Vo všeobecnom tichu samostatne prosíme za prednesený úmysel ... Kňaz nás vyzve, aby sme vstali. Potom zaspieva prosbu na ten úmysel, za ktorý sme prosili. Toto sa opakuje desať krát.

Potom traja miništranti prinesú v sprievode sviec zo zadnej časti kostola zahalený kríž. Teraz nastáva tá chvíľa, keď si **uctíme kríž**, ktorý je znakom, symbolom a prejavom našej spásy. V dnešný deň má kríž oveľa väčšiu hodnotu ako inokedy. Je to tak, ako napríklad s našim krstným menom, ktoré si viac vážime na meniny. Sú to akoby meniny kríža. Kľakáme si uctievať kríž v tom vedomí, akoby práve teraz na ňom Kristus zomieral. Preto aj kňaz pozdvihne kríž a spieva: „Hľa, drevo kríža” a veriaci odpovedajú: „Pod’te, pokloňme sa.” Toto sa spieva trikrát. Takto si môžeme uctiť kríž. Za tento úkon môžeme získať **plnomocné odpustky**.

Potom, keď kňaz vystaví tento kríž, pôjdeme ho uctiť. Uctí ho kňaz, a miništranti a ostatní prisluhujúci. Po nich sa vedľa kríža zapália sviece a bude položený pred oltárom. Po obradoch si ho aj ostatní veriaci môžu uctiť.

Modlitba Otče náš bude predzvesťou **svätého prijímania**. Po svätom prijímaní bude znova Sviatosť prenesená do bočného oltára, kde bude slávnostne vystavená. Pod ňou bude Boží hrob, v ktorom bude kríž na ktorom zomiera Pán Ježiš. Dnes je možnosť väčšej úcty sviatosti oltárnej. **Postupne si kríž uctia deti, potom muži a nakoniec ženy tak, aby celá poklona sv. Krížu bola dôstojná bez tlačenia a ponáhľania. Kto môže, zotrvej s Kristom až do uloženia Oltárnej sviatosti.**

Biela sobota

Na Bielu sobotu zotrávame pri hrobe Pána Ježiša a rozjímame o jeho utrpení a smrti a o jeho zostúpení k zosnulým. Prichádza k nim jeho duša, ktorá odišla z tela a pozýva ich do Božieho kráľovstva.

Veľkonočná vigília

V sobotu večer pred Božím chrámom sa začína sláviť Veľká noc – noc nášho vykúpenia. Končí sa stará a začína nová zmluva.

Budeme teda prežívať vigíliu, očakávanie Pánovho vzkriesenia. Celý tento obrad so svätou omšou, každá jeho chvíľa, má svoj veľký význam a zmysel. Začneme pred Božím chrámom pri ohni. **Oheň** je symbolom svetla, symbolom Ježiša Krista, ktorý prináša svetlo tomuto svetu. Kňaz zapáli paškál – Veľkonočnú sviecu spolu s miništrantmi. Keď kňaz vstúpi do chrámu, trikrát sa zastaví a spieva: „Kristus, svetlo sveta.“ Tretíkrát sa zastaví až pri oltári.

Potom položí veľkonočnú sviecu na svietnik a kadidlom ju incenzuje. Potom nasleduje najkrajší chválospev – **veľkonočný chválospev – exultet**. Po ňom nasleduje modlitba a **štyri čítania zo Starého zákona**.

Po štvrtom čítaní sa kňaz modlí modlitbu a zapalujú sa sviece, lebo vstupujeme do Nového zákona – Kristus vstáva z mŕtvych.

Nasleduje oslavná pieseň Sláva Bohu na výsostiach.

Teraz sa započúvame do čítania z **Nového zákona** a nasleduje trojnásobné Aleluja, ktoré bude krajšie ako zvyčajne. **Aleluja – radujme sa!**

Radostné posolstvo o zmŕtvychvstaní v **evanjeliu**. Po homílii sa prihovorme k našim patrónom a zástancom **v litániách ku všetkým**

svätým a obnovíme si **krstné sľuby**, aby sme sa zbavili svojho „starého zákona“ a začali žiť nový. Na znak nášho znovuzrodenia nás kňaz pokropí krstnou vodou – vodou znovuzrodenia.

Po obnove krstných sľubov, pri ktorých môžeme získať **plnomocné odpustky**, nasledujú **spoločné prosby**. Po nich pokračuje **svätá omša**, pri ktorej Kristus zomiera a vstáva z mŕtvych.

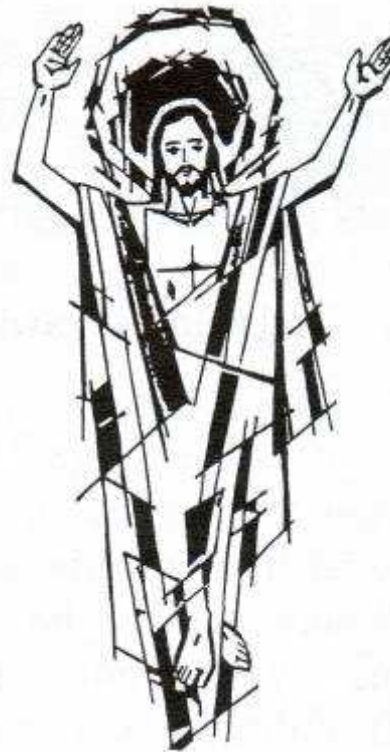
Po svätom prijímaní sa vkladá sviatosť do monštrancie, ktorá sa položí na obetný stôl.

Začína sa sláviť náš typický obrad na Slovensku - **obrad vzkriesenia**. Kňaz incenzuje kadidlom sviatosť. Potom spieva „antifónu“. Do rúk vezme sviatosť a zaspieva: „Pokoj vám ja som to, aleluja.“ Odpovieme: „Nebojte sa, aleluja“. Potom kňaz intonuje: „Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, aleluja.“ Pokračujeme rovnomennou piesňou.

Nasleduje **procesia**. Zaradíme sa nasledovne:

- 1 Z kostola pôjdu ako prví miništranti s krížom a sviečkami a za ním všetky deti.
2. muži
3. ostatní miništranti
3. kňaz so Sviatosťou Oltárnou
4. ženy

Pri procesii si uvedomme: aby Kristus nevstal len z hrobu, ale aj z môjho srdca, aby nebol stále vo mne pochovaný a nepôsobil vo vnútri, ale naopak ...

Na znak tohto sa vrátíme do chrámu, kde pred sviatosťou zaspievame jednu z najkrajších piesní –

- **Te Deum – Teba, Bože chválime.**

Po piesni kňaz udelí požehnanie.

Na záver sa spieva mariánska antifóna: „**Raduj sa nebies Kráľovná, aleluja.**“ S pocitom radosti zo zmŕtvychvstania nášho Pána sa rozchádzame.

A pretože sa rozmnoží nepravosť, v mnohých vychladne láska.

Mk4,12

Božie ľadoborce

Každého z nás od narodenia formuje a ovplyvňuje neprehľadná spleť vzťahov s inými ľuďmi. Do istej miery sme dokonca výsledkom ich pôsobenia: pod vplyvom nespravodlivosti, tvrdosti a zraňovania má naše srdce tendenciu sa zatvrdzovať, kým pod slnkom milosrdnej lásky sa topí a otvára, aby potom bolo schopné samo dávať lásku.

Všetci máme preto veľkú zodpovednosť za ľudí okolo seba a vôbec za svet, aby v ňom znova nezavládla „doba ľadová“. „Áno, musíme sa stať ľadoborcami, ktorých srdcia budú také plné lásky k Bohu a k človekovi, také naplnené ohňom Ducha Svätého, že preniknú hrozným chladom, ktorý nás už obklopuje a stále sa snaží uväzniť čoraz viac ľudských srdc.“ píše Catherine de Hueck Dohertyová a pokračuje prirovnaním k milosrdnému Samaritánovi:

„Každý z nás sa musí stať Božím hostincom pre tie milióny ľudí, ktorých už dnes možno nájsť ležať zranených, opustených a zbitých nespočetnými lupičmi.“

Svätý Silván z Athosu vo svojej mladosti veľmi ublížil dvom ľuďom. Takmer zabil mladého obuvníka, len preto, že ho zosmiešňoval na verejnosti, a zvedol na hriech dievčinu, ktorú mal rád. Postupom času v ňom narastalo vedomie moci zla a vedomie ešte väčšej moci Kristovej lásky, takže neprestával prosiť: „Pane, daj mi milosť, aby som dnes nikoho nezranil ani skutkom, ani slovom, ba ani výrazom svojej tváre!“ Podobne sa modlil aj viac ráz za deň. Keby sme občas Pána prosili o podobnú milosť, iste by neváhal ponáhľať sa na pomoc našej slabosti.

Nikoho nezraňovať je však len jedna stránka veci. Kto pozná Božie milosrdenstvo a žije z neho, bude ho chcieť vôkol seba vyžarovať, a to hmatateľným spôsobom: „Miluj tých, ktorých miluješ,“ hovorí brat Efraim. „Miluj ich však skutočnou láskou a povedz im to. Veď príde hodina, keď človek ľutuje, že nemiloval dost' a že svoju lásku nevyjadril.“

Kateřina Lachmanov, „O milosrdenstve“

Konečne sme sa dočkali!

Konečne triumf!

Už bolo načase, aby sa ten podivný Nazaretčan začal správať ako naozajstný kráľ. Namiesto na koni sedí síce na osliatku, ale je aspoň ochotný prijímať pocty.

Dnes je iný. Je to náš kráľ!

Konečne je taký, aký sa nám páči. Nepoučuje, nežiada, neprikazuje. „Sláva mu! Nech žije! Hosanna! Hosanna..“

Prešli roky, storočia, ba až tisícročia. Čo sa zmenilo? V podstate nič. Len kulisy a herci. No Kristus zostal. Ten je stále rovnaký.

Nemenn je aj naša túžba po triumfe. Či lepšie - po triumfalistickom kresťanstve. Také nám totiž vyhovuje. Nie to náročné, plné zvlstných blahoslavenstiev a komplikovanho zvratu „ja vm vsak hovorím“. Nie, nie...

Príjemnejšie su on slvnostne chvle pred vstupom do Jeruzalema. Vtedy sme ochotn aj my hdzať plšte na zem a s davom kričať: „Hosanna!“

V takch chvlch je totiž miesto pre vetko a pre vetkch. V takch chvlch ns totiž nikto nežiada meniť ns život ani nemoralizuje.

A tak je tu miesto pre našu mrnivosť, túžbu po uznaní a po moci. V triumfalistickom dave sa dobre schov aj pod tenučkou plachtickou skrvan túžba po mamone. Dost' je tu miesta na okiadzanie i chvastunstvo, na dvojtvarnosť a kompromisy... A nech ten vpočet stačí.

Je tu totiž naozaj dost' miesta pre vetkch.

Vo chvlch slvy je tu vsak najviac miesta pre mna. Moje „Hosanna!“ znie najhlasnejie. A v eufórii triumfu hdžem ako prv svoj plsť na zem. Nech len posluží Kristovi! (Možno ho neskr dobre speažm.)

no, chvle vstupu do Jeruzalema su úžasné. Tžime po nich.

Uvedomujeme si vsak, že vlastne tžime po triumfalistickom kresťanstve, a nie po triumfe kresťanstva? Lebo to nie je to iste.

Triumf kresťanstva vedie totiž cez Golgotu. Cez našu osobn golgotu. Aj na tejto ceste su davy. Avsak tie u nehdžu plšte pod nohy. Namiesto „Hosanna!“ dnes síce nekričia „Ukrižuj!“; no o to hlasnejie sa smej a posmievaj. Ale i tu je triumf mmivy. Dav ponka triumf slobody. A sloboda je predsa mať čo najmenej zákonov. Tak preč s tmi Božimi!

Giulio Vtq de jerozolena

Preto dav kričí: „Preč s kresťanskými prežitkami! Chceme registrované homosexuálne partnerstvá, chceme interrupcie a nedeľný predaj! Prečo nepovoliť rozvody a voľnú lásku? Prečo si neužívať? Prečo...?“

Dva davy. Jeden kričí „Hosanna!“, druhý „Ukrižuj!“.

Dva davy. A neraz sa vidím stáť v oboch.

A medzi nimi ticho, pokorne prechádza Kristus so svojimi vernými. Zástup, ktorý sa rokmi zväčšuje. Zástup triumfujúceho kresťanstva.

Tento zástup nevolá Kristovi na slávu. On ho jednoducho žije...

Pane, daj aj mne milosť nájsť odvahu zapojiť sa do tvojho zástupu.

A potom už môžu aj na mňa kričať: „Ukrižuj!“

PAVOL BZINA

„Stále tvrdíš, že treba niečo korigovať, že je nevyhnutná reforma. Dobré... Zmeň sa najprv ty sám! Veľmi to potrebuješ - a hľa, tým sa už začne reforma. Kým sa tak nestane, neprikladám nijakú vážnosť tvojim výzvam na reformu.“

SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ

Neskoro

Nebezpečenstvo sloganu „Nikdy nie je neskoro“ si dovoľm doložiť príkladom ťažko zraneného vodiča, ktorý na železničnom priecestí možno ešte počul zvukovú signalizáciu, no jej zvonenie už pre neho nebolo výstrahou, ale umieráčikom.

Sú v živote udalosti, keď už neskoro je.

Inými slovami...

*Neposielajme svoje deti na vyučovanie náboženstva,
aby boli veriace,
do skautského oddielu,
aby boli odvážne,
ani do športového klubu,
aby sa naučili čestne hrať.
Viere, odvahe a charakteru sa deti učia v rodinách.
Inštitúcie iba utvrdzujú to,
čo sa musí odovzdávať už v materskom mlieku.*

„Na minútku s Maxom Kašparů – Inými slovami...“

sv. Martin I., pápež 13.apríl

Sv. Martin I., pápež, mučeník (600 v Todi, Taliansko; + 16. septembra 655 v Cherson na Kryme)*

Martina, ktorý pochádzal z umbrijského mesta Todi, zvolili za pápeža v roku 649. Keď pápež na synode v Lateráne odsúdil bludné učenie monoteletizmus, ktoré podporoval cisár, vydal cisár Konštantín II. rozkaz, aby Martina zatkli. Odsúdili ho za velezradu na trest smrti; no napokon ho cisár poslal do vyhnanstva do Chersonu na Kryme, kde po dvoch rokoch zomrel Martin na následky týrania a ponižovania 16. septembra 655.

Obet' ľži

Cisár Konstans II. natoľko znenávidel pápeža Martina pre jeho jasný postoj k bludu monoteletistov, že sa rozhodol zabiť ho. Bezúhonný pápežov život mu nedával žiadnu zámienku k hroznému zločinu, preto sa rozhodol klamať.

Obvinil ho, že skrýva zbrane, že peniazmi pomáha nepriateľským Saracénom a pohoršlivo učí o Panne Márii. Keď ani jedna lož nevyšla, násilne spútali Martina a polomŕtveho ho odviekli do Carihradu. Z väzenia píše: „Už 47 dní mi nedali vody na umytie, hoci trpím úplavicou. Jedlo je hrozné, nevládzem ho jesť. Sám sa už na nohách neudržím... Modlím sa k Bohu, aby ukončil moje bolesti a odpustil cisárovi.“ Potom bol súd a na ňom nová lož. Pápeža obvinili z vlastizrady. Podplatení svedkovia už chceli prisahať, keď Martin zvolal: „Nepriahajte! Prečo by ste mali kvôli krivej prísaha stratiť večnú blaženosť?! Aj tak so mnou urobia, čo chcú!...“

Martina odsúdili na doživotné vyhnanstvo. Poloostrov Krym a ťažká choroba... Pápež oklamáný nepriateľmi a opustený vlastnými, zomrel roku 655.

Konstans chcel za každú cenu dosiahnuť svoj cieľ. V takom prípade je osvedčenou pomocníčkou lož! Zlé prostriedky vedú vždy k zlému cieľu. Cieľ nikdy „neposväcuje“ prostriedky. Nie sú lož, zveličovanie, pretváрка prostriedkami, ktorými aj ja dosahujem svoje ciele - obdiv v kolektíve, uniknutie zlej známke, či nepríjemnej povinnosti?

Pane, prosím, nech ma krutá a nespravodlivá smrť pápeža Martina natrvalo presvedčí, že lož v akejkol'vek podobe nesmie byť mojou pomocníčkou. A už dnes sa to s tvojou pomocou, Pane, pokúsím dokázať. Amen.

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku